

Ölében a napot

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 47. szám, 2020. november 20.

Vakítóan fehér sírkövön üldögélt tehát az öregasszony, mint valami fekete és törékeny csontú madár, gyér cipruslombok takarásában remélve némi menedéket. A szeme nem látszott, sőt most, hogy jobban belegondol, olyan volt, mintha egyáltalán nem is lett volna szeme, ami nyilván lehetetlen, és valószínűleg mélyen az arcába húzott kendője okozhatta ezt az optikai illúziót. Talán az erősen tűző naptól, talán csak a kíváncsi tekintetektől óvta magát. Hiába akart azonban észrevétlen maradni, egyé válni azzal a kicsi árnyékkal, amit a ritkás cipruságak adtak, nem lehetett nem meglátni. Éppenséggel ezzel a diszkrétnek szánt félrehúzóddással - hiszen az érthető, hogy talán gögből, talán tapintatból, de véletlenül sem szeretne volna, ha bárki is a rokonsághoz tartozónak higgye -, hívta fel magára akaratlanul is a figyelmet.

A kezében láthatólag frissen szedett, „mintha még a reggeli harmat is megcsillant volna rajta”, gondosan válogatott és szalvétába csomagolt nárciszcsokor sárgállott. Mondhatni, egészen indokolatlan és szemérmetlenül tüntető vidámsággal feküdt a térdén, „mintha csak a nap egy darabkáját dédelgette volna az ölében”.